

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689557248/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

hvert Straa bærer hundrede Aks, og hvert Aks hundrede Korn; og Orangen bliver ikke træt af at blomstre, Strengelegen ikke af at klinge, og Kvinderne ikke af at danse. Kan ikke Allahs Rigdomme og Vælde omvende Dig, hvor kunne da mine Ord?

Jeg sagde: »Ak, her er Rigdom nok, og, som det synes, evig Rigdom. Men eje I ogsaa den anden Betingelse for Saligheden, nemlig den evige Evne til at nyde? Bliver Eders Tunge ikke led af Frugternes Saft, og Eders Øje træt ved Huriens Dans? Jeg frygter for, det vilde gaa mig saa.«

Han svarede: »Det er, fordi Du fattes Visdom. Allah har viselig maaget det saa, at kun den troende kan nyde Frugterne af hans Værk, som ere Rigdom og Kvinder, Musik og Vennetale. – Den vantro kan ikke nyde evigt; hans egen Taabelighed støder ham ud af Paradiset efter Allahs Vilje. – Og den, som lever sin Tid i Ærefrygt, Taknemmelighed og Tro og i fuldstændig lydige Underkastelse – dette er Islam – han bliver altid Bort i Allahs Rige, han taber aldrig Smagen for Allahs Velgerninger.«

Og se, det var ved Middagsstid, og Allahs Sol stod som en Zechin i Zenit. Og da jeg med min Vært hævede mine Øjne mod den gyldne Sol, fornåm jeg, han havde Ret: at den er Allahs Profet i Universet, som Muhamed paa Jorden. Jeg fornåm dette, ikke ved Ord, men ved den Stemning, der taler tydeligere end Ord, og en Desighed greb mig. Jeg fik min Part i den Hvile, som griber al Naturen ved Middagsstid.

Da havde jeg enten en Drøm, eller jeg oplevede virkelig det, som jeg vil skildre.

Det var, som mine Sanser forandrede sig og bleve langsomme, saa jeg saa Sol og Maane og Stjerner Gang over Himmelen som mørte Skyers Flugt. Jeg saa Solen synke fra Zenit ned mod Horisonten, og medens den steg ned i Nadirs Brønd, saa jeg Halvmaanen vandre over Himmelen som Dronning mellem Stjernerne, og som en Dronning lidt mere langsom end sine Terner.

Saaledes drog tre Dage og Nætter hen over mit Hoved, imedens jeg saa urokkelig mod Zenit; men da jeg atter drejede Hovedet, stod Solen som før i Himmelskuppelens Toppunkt, og min Vært sad som før imellem Oranger og Mandler.

Jeg var blevet vakt ved en lille Fugls Stemme, og aldrig hørte jeg

saa sød en Sang som denne Paradisfugls, og aldrig indaandede jeg saa frisk en Duft som den, mit Mandeltræ udgød over mig. Som en, der er vaagnet af Evighedens Søvn, som en, der er genfødt ud af en Fortryillelse, stod jeg med alle Sanser aabne og rede til at beruses af al Verdens Dejlighed.

Jeg sagde: »Jeg har nu erkendt den Kraft, der gør, at Nydelsen altid er lige frisk, enfoldig og barnlig for Eder. Ja, den er Islam, hvad saa Islam ellers er, den store Hypnose, i hvilken alle Tanker svinde, den fuldstændige Hensynken, i hvilken Sjælen er helt behersket af en ukendt Vilje. I den genfødes Selvet, renere og bedre end ved Vellystens Bad».

Men den rette Tyrketro havde jeg dog ikke, og det viste sig snart.

Paa det flade Tag lige over for os saa jeg en Slave bringes ud og faa Stokkeprygl paa bare Fødder, saa Blodet sprang ud af Neglene, imens han jammede sig og raabte om Hjælp. Jeg kunde ikke skjule min Uvilje ved dette Syn, men Kaliffen sagde med et Skuldertræk, som ingen Europæer kan gøre ham efter: »Det er kun en Kristenhund. Denne Slyngel nægter at bekende, at Gud er een, uagtet han benægter, at han tror, at Gud er to eller tre eller mange. Hver Dag maa vi da paa denne Maade overbevise ham om, at Gud virkelig og i Sandhed kun er een, for at han kan deltage i Tilbedelsen ved Solnedgang med et omvendt Hjerte».

Jeg mumlede her noget om Tolerance og om at fægte med aandelige Vaaben. Men Kaliffen svarede: »Ja, denne Slave fægter med aandelige Vaaben; han beder ved Dag og Nat og forbander os i sine Bønner. Men disse Stokkeslag afvende hans Trolddom. Hvis saadanne fik Lov at sige, hvad de vilde, vilde Paradiset snart ødelægges. Da vilde der udbrede sig Genstridighed, Misundelse og Ulydighed imod Profetens og Kaliffens Ord; thi disse Folk kunne raabe langt højere end Moslemin, som Æslet skryder højere end Hestens».

Da sad vi tavse og hørte paa Slavens Hyl; men i min Hjerne vrinlede det med Spørgsmaal og Indvendinger, og disse trængte sig frem og fik min Tunge paa Gled næsten imod min Vilje:

»Store Kalif, Du, som er Solen i dine Undersaatters Rige! Dine Øjnes Glans oplyser Staden! Naar jeg taler med Dig, er det, som naar Maanen taler med Solen, idet min Kundskab kun er en Af-